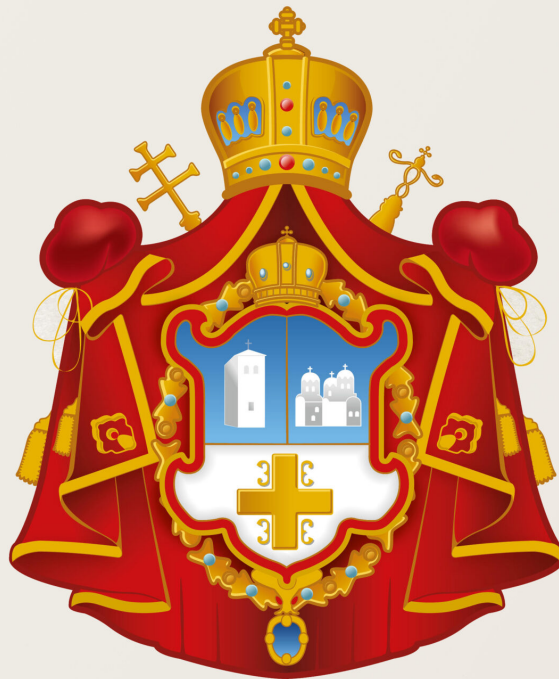

Реч о трансплантацији органа и појединим инсинуацијама

И мање заинтересовани посматрач би приметио низ узастопних снажних медијских кампања којима, по непостојећим питањима и проблемима, одређени кругови са различитих страна политичког спектра, настоје да Српску Православну Цркву означе као дежурног кривца. Поједини то раде из незнања, други због идеолошке заслепљености или патолошке мржње, трећи да би колико-толико покрили сопствене грешке или чак огрешења, а има и оних којима је, заправо, место у „магарећој клупи”, који Цркву оптужују унапред, авансно и превентивно, због проблема које они сами тек планирају да створе.

Вернике Српске Православне Цркве те кампање медијских лажи и спинова готово да не дотичу. Њима је јасно, на пример, да епископ који годишње пређе више хиљада километара, мора да има на располагању аутомобил, притом не у његовој личној својини већ у својини Цркве. Ниједном верујућем човеку не пада на памет да се Црква, која је једина са народом остала на Косову и Метохији, одриче заветне српске земље или да намерава, чак да хита (!) да до предстојећег Васкрса пређе на „нови” (григоријански, „папски”) календар. Мајстори политичких спинова и медијских лажи не креирају их да би „завртели памет” верницима него простодушном народу који се још увек

буди и освешћује после деценија комунистичког тоталитаризма и државног атеизма.

Најновији отровни спин, посејан буквално по свим важним медијима, односи се на наводну неспремност Цркве да подржи кампању Министарства здравља Продужи живот, односно да се „чека“ став Цркве о програму завештавања и трансплантације органа. Притом нико не истиче еклатантан пример који, по овом питању, јавно и пред камерама даје лично Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије. Он је, наиме, сваке године, најмање два пута годишње, добровољни давалац крви, а на његову иницијативу сви парохијски домови у Београду, када год је потребно, на располагању су Заводу за трансфузију, о чему Црква редовно обавештава верне, али и све друге. Позната је чињеница да су и поједини српски архијереји завештали своје органе и да то нису скривали од јавности. Наравно да су тако поступили и многи свештеници који о томе нису говорили јавно. Напоследку, нико у држави надлежан није од Цркве званично ни затражио званичан став, акамоли да су о томе вођени „тешки преговори“, како неки пишу. Као и о многим важним животним питањима која су се пред верујући народ (читај: Цркву) поставила током последњих деценија, Црква је, односно њен Свети Архијерејски Сабор, још 2004. године донела став, заснован на Христовом учењу и, следствено, на Светом Писму и на двомиленијумском искуству (Светом Предању), којим се она саглашава са трансплантацијом органа уколико су испуњени следећи услови:

- да је донатор добровољно завештао своје органе и
- да је донаторова породица посмртно дала своју сагласност.

Ово све важи с тим да је смрт донатора утврђена од стране стручне лекарске комисије у складу са медицинском етиком. Свети Архијерејски Сабор афирмише и трансплантацију органа живих особа уколико се тиме не угрожава живот даваоца („донора“).

У доба нарастајућих социјалних разлика, а уз то имајући у виду ужасавајућа искуства протеклих ратова, од којих је једна од најстрашнијих такозвана Жута кућа у суседној Албанији, наша Црква ће увек и беспоговорно наглашавати да је одлука о трансплантацији органа, без обзира на то да ли је „донор“ мртав или жив, питање којим може да се бави само беспрекорно морално медицинско особље, а не оно морално индиферентно или, још горе, корумпирано.

Наша Црква, с тим у вези, увек је имала, сада има, и убудуће ће имати, отворен и крајње добронамеран став по питању трансплантације органа, тако да ником не треба утисак да она „треба” или „мора” да се определи или за ставове актуелних политичких структура или против њих. Она има став, не од јуче, већ, ево, две хиљаде година. Инсинуација да „преговори” са њом „тешко иду”, мал’те не нису ни почели, потпуно је беспредметна. Њен једини резултат је тај да су познати медији, иначе вазда непријатељски настројени према Цркви и Српству, устали у њену заштиту и позвали се на њене досадашње ставове и релевантне текстове, од којих неке поново објављујемо уз овај коментар, подсећања ради.

Отворена врата добре воље, разумевања и љубави, уз верност незастаривим начелима и мерилима Православља, свиђала се она или не свиђала актуелним носиоцима друштвене одговорности и државно-политичке надлежности, не треба разбијати тенком, већ, просто-напросто, ушетати кроз њих.

Неке досадашње одлуке и текстови о проблемима биоетике и трансплантације:

- [Одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве АС37/зап57 од 15/2. маја 2004. године \(jpg\)](#)
- [Митрополит бачки Иринеј: Укратко о трансплантацији \(pdf\)](#)
- [Основи социјалне концепције Руске Православне Цркве - Проблеми биоетике \(pdf\)](#)

Информативна служба
Српске Православне Цркве

spc.rs